

VALORACIÓ DE LES ELECCIONS DEL 23 DE JULIOL

Les eleccions generals espanyoles celebrades diumenge 23 de juliol van tenir un molt mal resultat per als partits independentistes però, alhora, ofereixen un escenari ple d'oportunitats per a l'independentisme. Resumim el mal resultat en quatre punts i l'oportunitat en tres propostes i una conclusió:

1. A Espanya ha guanyat amb contundència la coalició de dreta, però el vot del que s'havia anomenat "nacionalismes perifèrics" fa inviable un govern a l'entorn del PP. Per contra, seria possible per al PSOE mantenir la presidència espanyola si aconseguís el vot dels independentistes. Malgrat la reculada dels partits independentistes, l'aritmètica converteix els escons de Junts en la clau de volta del futur govern espanyol.
2. Una lectura superficial dels resultats pot dur a interpretar que per fi s'ha desinflat el suflé independentista i que ha arribat a Catalunya l'ordre unionista, liderat pels socialistes espanyols, que ha relegat Esquerra i Junts a la quarta i la cinquena posició. Pot semblar que ja no queda res d'aquell meritori "52%". Ara, la gestió que els partits independentistes facin de la força que els ha donat l'aritmètica serà clau per desmuntar aquest miratge interessat.
3. Les opcions independentistes han perdut un 15-20% del vot a favor de l'abstenció i un altre 15-20% de vot a favor de les opcions espanyoles considerades d'esquerra. Com ja s'ha vist en les darreres convocatòries electorals, especialment a les municipals de fa pocs mesos, l'estratègia de la pacificació del conflicte entre Catalunya i Espanya desorienta els ciutadans i n'alimenta la desafecció, d'una banda, i, de l'altra, ha comportat el retorn del vot dual, que s'ha expressat en clau espanyola en aquestes eleccions generals.
4. Dins el bloc independentista, la fuga dels votants cap a l'abstenció o a favor de l'esquerra espanyola ha castigat especialment ERC, que ha perdut la meitat de vots i escons, i la CUP, que s'ha quedat sense representació al Congrés espanyol. D'altra banda, tot i que el càstig a Junts ha estat menor, no deixa de ser significatiu. Probablement, malgrat que ha mantingut el discurs de confrontació —coherent amb la seva actuació al Congrés—, el plantejament general de la campanya municipal i els pactes posteriors a molts municipis i ens supramunicipals ha tingut un cost evident: caldrà molta fermesa per recuperar la credibilitat davant el votant independentista.

En conclusió, l'aritmètica dona una oportunitat als partits independentistes, i particularment a Junts, que si la sap aprofitar tornarà a ser determinant per reconstruir i recuperar la centralitat del moviment independentista en l'escena catalana, espanyola i internacional.

Per això Acció per la República proposa:

1. Al conjunt de formacions dels "nacionalismes perifèrics", que posin en valor els seus escons perquè ningú no pugui donar per descomptada la majoria alternativa a la dreta. El suport al candidat socialista no pot ser el fruit mecànic de la por a l'amenaça que suposa Vox. Cal portar el PSOE i Sumar a una lògica de negociació política. La pressió ha de recaure en qui necessita els vots.
2. Als dos partits independentistes amb representació a Madrid, que gosin fer una lectura compartida dels resultats electorals i, sobre la base del reconeixement que només des de la confrontació es pot plantejar la negociació, recuperin el front comú a Madrid i, també, a Catalunya. Abandonar l'estratègia de la pacificació ha de ser la condició necessària per recuperar la majoria —tan malmesa que avui per avui ja s'ha dissolt— del 52%; és des d'aquesta renúncia que es podrà plantejar una possible reconstrucció del pacte de govern a la Generalitat que l'allunyi del retorn a l'autonomisme tronat.
3. A Junts per Catalunya, que mantingui el pols al voltant de les dues exigències anunciades en campanya, l'amnistia i l'autodeterminació, tal com està fent el president Carles Puigdemont. Només un preu molt alt i fàcil d'explicar pot justificar el vot favorable al candidat a la presidència del govern espanyol.

Ara és l'hora de la negociació des de l'exigència de respecte i per l'interès polític del país sencer. Cal emprendre-la, amb paciència i perseverança, sense percebre una possible repetició electoral com una amenaça, i posar a prova la voluntat de negociar, per exemple, accedint a votar la presidència del Congrés a canvi de l'acceptació de l'ús ordinari de català, euskera i gallec a les cambres.

Si Pedro Sánchez prefereix la repetició electoral a aquesta negociació, l'independentisme ha de creure que només hi pot guanyar. Per a Junts i el president Puigdemont, seria l'hora de relligar el moviment independentista a l'entorn d'una nova llista electoral oberta, transversal, integradora i de futur, capaç de tornar a fer el pols a un estat espanyol caduc i tancat en el sistema del 78.